

ALTERNATIVES ECONÒMIQUES PER A UNA LEGISLATURA

Només en són tres

Heus ací els programes electorals de les forces polítiques que més probabilitats tenen d'arribar a les institucions valencianes: PSOE, CDS, AP, UV i la coalició IU-UPV. L'objectiu: comparar les propostes econòmiques que fan als ciutadans.

Rafael Castelló

A les actuals eleccions autonòmiques valencianes es presenten un total de tretze candidatures a la presidència de la Generalitat. D'aquestes tretze només unes poques tenen possibilitats reals d'arribar a obtenir representació. I no parlem de possibilitats reals de governar, perquè, en aquest cas, només en trobem una o com a molt, dos.

Les recents enquestes, publicades el dia 4 de juny, donaven com a úniques forces integrants de les futures Corts valencianes el Partit Socialista Obrer Espanyol (PSOE), Alianza Popular (AP), la coalició Izquierda Unida-Unitat del Poble Valencià (IU-UPV), el Centro Democrático y Social (CDS) i, amb molts dubtes, Unión Valenciana (UV).

Aquestes enquestes també coincidien en el fet que el PSOE perdria la majoria absoluta a les Corts i que, per tant, per governar amb el suport d'almenys la meitat més un dels diputats, hauria de recórrer a pactes postelectorals amb altres forces polítiques.

Els analistes polítics del País apunten que, en cas que el PSOE recorregués a aquests pactes postelectorals, per afinitats político-ideològiques, ho faria amb la coalició electoral IU-UPV. Però si repassem els programes presentats per aquestes forces, totes les que obtindran representació, ens adonem que no sols són afinitats político-ideològiques, sinó que les propostes, els programes més coherents i progressistes, salvant les diferències, són els de PSOE i IU-UPV.

No totes aquestes forces polítiques han presentat els seus programes als electors per escrit. Així, el CDS no ha editat cap document que arregleue les seues propostes econòmiques, socials, culturals... Per assabentar-se'n, cal anar als mítings que organitza i escoltar-los de paraula. És una bona

manera de no comprometre's a res de cara al futur. Així, sense constància escrita de les seues idees i els seus projectes, ningú no podrà demanar-los comptes quan finalitze la legislatura que ara comença i ells tindran la possibilitat d'anar improvisant les seues posicions sobre la marxa. De moment, no sabem si no el publiquen perquè no tenen un projecte global que oferir, i en ser el «centro» estan expectants que

es diga a dreta i esquerra, o perquè així s'estalvien uns recursos que poden utilitzar en comprar més fotos d'Adolfo Suárez.

Així, doncs, de les organitzacions polítiques que amb més probabilitat obtindran representació parlamentària, només quatre, UV, AP, PSOE i IU-UPV, ofereixen per escrit els seus compromisos de govern.

Una primera lectura d'aquests pro-

D'esquerra a dreta, Albert Taberner, Joan Lerma, el periodista Miquel Àngel Villena i l'

manera de no comprometre's a res de cara al futur. Així, sense constància escrita de les seues idees i els seus projectes, ningú no podrà demanar-los comptes quan finalitze la legislatura que ara comença i ells tindran la possibilitat d'anar improvisant les seues posicions sobre la marxa. De moment, no sabem si no el publiquen perquè no tenen un projecte global que oferir, i en ser el «centro» estan expectants que

grames ja ens apunta per on van les línies generals. De partida, només un programa té edició monolingüe en català, el d'IU-UPV, i un altre s'ha editat en bilingüe, el del PSOE. AP i UV han optat per la llengua de «tots» els espanyols, com a únic vehicle d'expressió escrita. UV, espavilada, hi remarca: «Edición en castellano». ¿I la valenciana?

Els esquemes de presentació són di-

versos. Van des d'una presentació orgànica (AP fa una exposició per conselleries) a presentacions més o menys per ordre de prioritats, com els d'IU-UPV i UV, o una altra de funcional, la del PSOE. En aquest sentit, sembla que queda reflectit qui ha estat governant els darrers quatre anys.

Així, per l'ordre d'exposició, l'estil de redacció, l'anàlisi de la realitat i la concreció d'algunes mesures es fa palès que el PSOE és el partit que ha dirigit la gestió autonòmica. Després, hi ha dues opcions amb clares pretensions de governar, per la coherència i la via-

d'IU-UPV. Per al PSOE, tot i que hi dedica un apartat específic, és un problema que se solucionarà en aconseguir que l'activitat econòmica augmente i, subsidiàriament, s'incrementa l'ocupació. D'aquesta manera, les dues primeres proposen plans específics d'actuació. AP defensa un programa que promoga l'ocupació dels treballadors menors de 25 anys, dels desocupats de llarga duració, un programa que potencie l'ocupació autònoma dels desocupats, com també la creació de cooperatives de treball associat i societats anònimes laborals, tot donant suport a les iniciatives locals de creació d'empreses i als programes de formació ocupacional. Totes elles, declaracions d'intencions, sense una clara plasmació instrumental.

Per contra, IU-UPV no es para a fer aquestes declaracions de principis i fa l'oferta de dissenyar un pla per a reduir l'atur, amb una sèrie de mesures concretes: repartiment de treball (jubiliació anticipada, reducció de la jornada laboral, supressió d'hores extraordinàries...), defensa de l'estabilitat dels llocs de treball, convenis entre l'INEM i les administracions públiques en tasques d'utilitat social.

El PSOE basa la seua lluita contra l'atur en una política destinada a augmentar l'activitat econòmica en tots els sectors, amb el suport d'una política específica d'ajudes, coordinada amb els fons que provindran del Fons Social Europeu i amb els programes de formació ocupacional i d'estímul a les diverses formes de treball associat. El fet de no parlar d'un pla específic de lluita contra l'atur pot ser una manera de no reconèixer la situació realment crítica en que es troba el País

Valencià, amb més de 300.000 persones que volen treballar i no poden, i, al mateix temps, reflecteix una posició teòrico-ideològica clara: la iniciativa privada i el mecanisme de mercat com a únics vehicles generadors d'ocupació.

Pel que fa a les mesures que potencien l'augment de l'activitat del sistema productiu, totes les organitzacions fan una exposició sectorial de les seues propostes. Indústria, comerç, turisme,

agricultura, transport, energia, obres públiques...

En aquest camp, el PSOE i AP tenen llocs comuns enfront d'IU-UPV. Llocs comuns en relació al paper del sector públic, però diferents respecte als instruments a utilitzar. Així, mentre AP basa les actuacions en un suport clar a la iniciativa empresarial privada mitjançant la utilització d'instruments fonamentalment fiscals i tributaris (subvencions, ajudes, beneficis fiscals, desgravacions a exportacions...), el PSOE opta per augmentar els servicis públics a les empreses privades. Segueix en la línia fins ara aplicada de millorar les infraestructures públiques per augmentar la rendibilitat de les empreses privades (servicis d'informació tecnològica, potenciació d'instituts tecnològics, de les fires internacionals, millora d'infraestructures físiques —carreteres, abastaments...—), amb el clar objectiu d'incrementar la competitivitat del sector privat valencià, de modernitzar-lo.

Tanmateix, IU-UPV ofereix una proposta de sector públic econòmicament més activa. Per aquesta línia, exigeix la creació del marc polític i institucional necessari per a mamprendre una reconversió de forma efectiva, actuacions territorials sobre comarques especialment afectades per la crisi, desenrotllament d'un sector públic industrial, pròpiament valencià i participació en la gestió de l'estatal, una potenciació de les actuacions de l'Imperva, amb majors competències i dotació pressupostària.

En definitiva, AP propugna una política industrial que afavoresca la inversió, mitjançant la reducció dels costos empresarials, ja que suposa que un major benefici excedent empresarial porta a un increment de la inversió. El PSOE, amb un plantejament semblant, més excedent empresarial: més inversió, ofereix una política industrial que facilita aquells servicis que més poden costar a les empreses, sobretot informació i tecnologia, i que, a la vegada, marquen les línies productives i sectors amb més futur i possibilitats de competitivitat. I, per acabar, la coalició IU-UPV aposta per un sector públic que prenga la iniciativa planificadora allà on el sector privat sembla que l'ha perduda, sota la idea que s'ha demostrat que més excedent no significa més inversió, però sí una distribució de la renda menys igualitària.

L'altre gran tema que caldria destacar són les propostes pel que fa al sector agrari. Ací també trobem tres plantejaments diferents. En aquest punt potser és on AP ha invertit més esfor-

Barberà.

bilitat dels seus programes AP i IU-UPV. I, per acabar, una oferta que, clarament, intenta fer-se amb un espai electoral i que, en aquesta línia, fa propostes demagògiques i poc factibles, UV.

Si entrem més concretament en les anàlisis i les propostes, ja arribem a majors diferències. Així, el problema de l'atur es constitueix en tema central, explícitament, dels programes d'AP i

llibreria - papereria

material oficina

objectes escriptori

jocs

belles arts

dibuix tècnic

distribuidor per la zona de:

Letraset®

passeig maragall, 84

telèfon 351 54 02

barcelona

**Centre
Carles Salvador**

CURSOS PER CORRESPONDÈNCIA

1. Llengua i Literatura:

- Curs d'Iniciació.
- Curs d'Iniciació (per a castellanoparlants).
- Curs Bàsic.
- Curs Progressiu de Llengua.
- Curs de Professorat.

2. País Valencià:

- Geografia i Història del País Valencià.

Matrícula oberta tot l'any,
tret del mes d'agost. Per a més
informació, adreceu-vos al

Centre Carles Salvador

Moratín, 15, 6a. 46002-València

cos, segons el tractament tan detallat que en fa. En aquest apartat AP fa una sèrie de propostes subsector per subsector, cultiu a cultiu. Mesures totes, o quasi, de caràcter econòmic, amb referència a l'entrada de l'agricultura valenciana a la CEE i un tractament molt crític en relació a l'actual situació. Amb menys crítica, però en la mateixa línia d'integració en la CEE, van les propostes del PSOE. El partit que ha governat durant el procés de negociació contínua en el seu projecte d'integració europea (campanyes informatives, potenciació de les estructures associatives imperants a Europa, millora de les rendes de zones de muntanya...) amb una especial atenció a l'increment de la qualitat dels productes.

Per contra, IU-UPV fa dependre menys les seues propostes de la integració en la CEE. Així, ens ofereix tota una sèrie de reformes estructurals: reforma d'estructures productives (creació d'empreses semipúbliques, desplegar activitats compatibles estacionalment, utilització racional i controlada dels aqüífers, orientació de cultius...), reforma d'estructures comercials i organitzatives.

Pot cridar l'atenció el fet que el programa d'UV no haja estat inclòs en aquesta anàlisi. Les raons deuen ser òbvies per a qui l'haja llegit des d'un punt de vista crític. Les propostes factibles i coherents amb el projecte ideològic que defensen són les mateixes que les que propugna AP. Però, a més, té tota una sèrie de mesures que, o bé són difícilment realitzables, o bé ja s'han provat en altres èpoques amb un èxit ben reduït i amb un funcionament escassament democràtic.

Les propostes difícilment realitzables són, per definició, demagògiques, si són populars i tendents a captar el vot. I aquest és el cas. No es pot entendre com es pot proposar una clara disminució dels impostos, de les cotitzacions a la Seguretat Social..., i al mateix temps oferir més ajudes i més despesa que abans d'abaixar els impostos. Si bé és cert que AP també defensa la reducció d'impostos, també diu que reduirà la despesa pública.

I més descarat sembla la proposta d'una política econòmica i social de moments històrics poc democràtics. UV aposta per una política que, tot i beneficiar les rendes que provenen del capital (increment dels beneficis empresarials), es basa en una actuació pública que dote d'infraestructures públiques, concretament que faça Obres Públiques, i per aquest mecanisme es convertesca en motor d'una economia

privada protegida. Al mateix temps, defensa una concertació i col·laboració social sector a sector, «una veritable política consensuada entre treballadores i empresaris en todos los sectores». Tothom recorda les carreteres de Primo de Rivera o els pantans de Franco, i ningú no ha oblidat el sindicat vertical de la taronja, de la fusta...

És possible que algú d'UV haja dit que ells no necessiten programa perquè el seu és l'Himno Regional, però no se sap què és menys seriós, si presentar-se públicament com a independents que defensen els «interessos de tots els valencians» i després presentar un programa corporativista, per a una economia del passat, protegida en benefici d'uns pocs, o dir que el seu programa és «ofrenar noves glòries a Espanya».

En definitiva, de les cinc forces polítiques que possiblement arriben a les institucions valencianes, sols tres tenen un programa defensable. El CDS no l'ha fet públic per escrit, ni tan sols en tríptics, només que en roda de premsa. El d'UV és això, una «ofrena». Així, sols queden els d'AP, el PSOE i d'IU-UPV. Tots tres defensables des de plantejaments ideològics distints.

El d'AP, amb un plantejament ideològic neoliberal, és «thatcherista», és un programa amb ambició de poder, però descompensat pel que fa a mesures concretes proposades. En alguns temes n'hi ha, però en altres no apareixen. Li falta, també, una crítica coherent a la situació actual, producte de la política aplicada pel PSOE. Potser és perquè des del punt de vista liberal, en economia, des d'AP, aquesta crítica és quasi inviabile.

El de la coalició IU-UPV és un programa molt ideològic, però amb un conjunt de mesures concretes, factibles i d'aplicació immediata.

I, per acabar, el programa del PSOE és un programa de continuïtat. Un programa que pretén estar desideologitzat. És evident que l'ha elaborat el partit en el govern. L'anàlisi que fa de la realitat no és gens crítica i utilitza tota la informació que té des del poder. És, sense dubte, un programa de govern. Un bon programa de govern, d'acord amb una ideologia tecnocràtica, on impera com a objectiu prioritari l'eficiència del sistema i deixa com subsidiari el de l'equitat. Amb plantejaments econòmics molt propers al liberalisme, podem dir, sense por a enganyar-nos, que és capaç d'aplicar aquesta política amb l'habilitat necessària per no despertar les protestes que despertaria aplicada des d'AP. □